

Роман Любарський. Літературна критика.

Від альфи до омеги

У людини мислячої, людини, яка живе не лише фізіологічними рефlekсами, а прагне духовної досконалості, рано чи пізно виникає потреба єднання з Богом, Всесвітом, Брахманом, Містичною Реальністю – називайте це як завгодно. Головне те, що ми були, є і будемо часткою Його. І та частка, яка споріднює нас, споріднює усе живе, яку треба берегти і плекати, називається «Душа».

Стаючи на путь пізнання Його в собі та свого місця в Ньому, людина має бути готовою отримати не лише мед мудрості, але й гіркоту одкровенень. Подолати деякі протиріччя та розчарування земного ґатунку людині допомагає лише одне – Любов. *«Вона, як будівельний розчин, веселкою об'єднує стихії у мені».*

Ще жодному людському створінню не вдалося опанувати Час. Час – найбільш загадкова категорія Буття/Небуття. Час – це вимір маленького людського життя і великої історії Землі. Час – це мить, яка несе насолоду і повноту життя для людини, час – це ери цивілізаційних процесів, які, розчинившись у просторі, віддали свою енергію Космосу. Але не треба губитися перед цим: *«У кожній миті – сенс життя».*

Знайти цей добрий сенс і не схибити, пронести до кінця – завдання людини. Якщо вона співвідносить себе з Творцем, вона не руйнує вже створене Ним – усе своє життя вона намагається займатися співтворчістю. А для цього використовує споконвічні чотири стихії – землю й вогонь, воду й повітря. Їх гармонійне поєднання і є дивом. Дивом життя.

Якщо ми порушуємо Закони Божі, ми нищимо власні душі. Якщо ж ми порушуємо закони гармонії, ми нищимо красу природи, і вона перетворюється на оточуюче середовище. Природа – це те дзеркало, в якому ми маємо бачити не лише себе. Воно показує нам чарівність та різноманітність світу, створеного Предвічним. В ній також «таїна одвічного буття».

Як розпізнати Бога? Як наблизитися до Нього? Спочатку треба стати на шлях, шлях віри:

Ти тьму душі розвій,

Її від пристрастей, спокус очисти сам,

І мерехтіння зірки сонцем засіяє.

Усі вищезгадані думки і поради належать автору цієї книжки Миколі Тупчієнку. І не дарма він обрав для неї таку назву – в ній віддзеркалюється те основне, на чому тримається світ, те, що прагне досягнути Людина.

«Дзеркало» – це друга збірка талановитого кіровоградського археолога, етнографа та поета. Так, її поява дає йому право називатися поетом. Поетом, який працює ґрунтовно і прагне до чистоти жанру. Поетом цікавого й рідкісного філософського напрямку – суфізму. Поетом, який продовжує традиції Хувайдо, аль-Місірі, Аттара, Махтумкулі, Румі та інших давніх і середньовічних поетів Сходу.

«Я єсь Альфа і Омега, початок і кінець», - говорить Господь, Який є і був і перебує. Таким чином Він огортає і поєднує собою все суще. В цій цитаті є й інша мудрість: Бог, будучи Особою, Яка по Своїй Суті Є Любов, створив все від надлишку Своєї Любові. Він дарував свободу Собі подібній особі. Він же насамкінець всіх об'єднує у Себе, в Своїй Любові. Об'єднує таких, що вільно вибрали Його Любов, і що стали віддзеркаленнями Його образу, через уподібнення в любові до Нього і ближнього.

Надихаючись цим, Микола Тупчієнко пише:

Присутній Він і все присутнє в Ньому,

У відповідь душа моя співає.

Сподіваюся, і ваші душі, шановні читачі, пройдуть разом з автором цей непростий шлях від Альфи до Омеги, отримають новий духовний досвід, знайдуть Любов, Добро і Гармонію, наблизяться до розуміння Бога.

Роман ЛЮБАРСЬКИЙ.